

Những sự thật không thể chối bỏ (phần 13) – Nướng Dân Đen trên Ngọn Lửa Hung Tàn!

Đặng Chí Hùng (Danlambao) - Bài viết này tôi xin mượn lời của Cụ Nguyễn Trãi trong tác phẩm “Bình Ngô Đại Cáo” để làm tựa đề cho nội dung đề cập. Đó chính là tội ác chiến tranh của ông Hồ Chí Minh và đảng cộng sản Việt Nam. Trong khuôn khổ những bài viết trước đây của tôi, tôi đã trình bày các luận điểm xung quanh việc lừa dối dân tộc để tuyên truyền chủ nghĩa cộng sản tại Việt Nam, bán biển đảo, đất đai để lấy

vũ khí nhằm gây chiến tranh ý thức hệ và âm mưu triệt tiêu nội lực dân tộc của ông Hồ. Để thấy rõ hơn tội ác chiến tranh của đảng cộng sản và đứng đầu là ông Hồ, chúng ta cùng đến với bài này.

Như chúng ta đã biết năm 1946, Pháp thương nghị với Hồ Chí Minh, sau khi ông này tuyên bố giải tán đảng Cộng Sản Đông Dương và thành lập chính phủ liên hiệp quốc gia với Quốc Dân Đảng và Đồng Minh Hội. Hai bên đã ký hai hiệp ước: Hiệp Ước Sơ Bộ Sainteny (tháng 3/1946) và Hiệp Ước Tạm Thời Moutet (tháng 9/1946). Tuy nhiên ba tháng sau, tháng 12/1946, ông Hồ Chí Minh trở mặt phát động chiến tranh vũ trang, và đã trắng trợn vi phạm các hiệp ước quốc tế. Lúc này chính phủ Liên hiệp Việt Nam đã giải tán. Sau khi quân đội Trung cộng rút về nước, Cộng Sản thắng tay tàn sát các cán bộ Quốc Dân Đảng và Đồng Minh Hội. Như vậy chính phủ liên hiệp chỉ là bức bình phong để thương nghị với Pháp. Và sự giải tán Đảng CS Đông Dương cũng chỉ là một chiến thuật nguy trang và dối trá (đã được chứng minh trong phần 4 và phần 11)

Vi đảng CS ký hiệp ước không phải để thi hành hiệp ước, nên chính phủ Pháp quyết định sẽ không thương nghị với Hồ Chí Minh nữa. Hơn cả là cả Mỹ và Pháp đều nhận ra cái đuôi cộng sản của ông Hồ (đã chứng minh ở phần 12). Cho nên năm 1947, Tổng thống Xã Hội Vincent Auriol chủ trương thương thuyết với phe Quốc Gia Việt Nam để trả độc lập cho Việt Nam. Hai bên đã ký 3 hiệp ước: Hiệp Ước Sơ Bộ Vịnh Hạ Long (tháng 12/1947), Thông Cáo Chung Vịnh Hạ Long (tháng 6/1948) và Hiệp Ước Élysée ký kết giữa Tổng Thống Auriol và Quốc Trưởng Bảo Đại tháng 3, 1949. Qua tháng sau, tháng 4/1949, Quốc Hội Nam Kỳ biểu quyết giải tán chế độ Nam Kỳ tự trị để sát nhập Nam Phần vào lãnh thổ quốc gia Việt Nam, độc lập và thống nhất. Hai tháng sau, tháng 6/1949, Quốc Hội Pháp phê chuẩn Hiệp Định Élysée. Từ đó, chiếu công pháp quốc tế, Việt Nam được hoàn toàn độc lập, các hiệp ước thuộc địa và bảo hộ ký kết với Pháp hồi cuối thế kỷ 19, đã bị Hiệp Định Élysée bãi bỏ.

Mặc dù vậy, đảng CS đã phủ nhận nền độc lập này và đã phá hoại nền thống nhất này. Và bắt đầu từ đây đảng cộng sản bắt đầu đem lại một trang lịch sử u tối mang đậm tính chết chóc cho dân tộc, gây tang thương và kiệt quệ chỉ nhằm nhuộm đỏ và thực hiện âm mưu Hán hóa, triệt tiêu nội lực dân tộc.

A. Cuộc Chiến với Pháp là không cần thiết:

Vấn đề tôi xin đề cập đó là cuộc chiến tranh với Pháp 9 năm mà đỉnh điểm là “Chiến thắng” Điện Biên Phủ của đảng cộng sản. Cuộc chiến có cần thiết không? Tại sao lại có nó? Đó là vấn đề cần làm sáng tỏ.

Tôi xin khẳng định cuộc chiến chống Pháp 9 năm là không cần thiết và nó chỉ là cuộc chiến nhằm nhuộm đỏ Việt Nam theo lệnh Liên Xô, Trung cộng, tự đánh bóng bản thân với dân tộc “Có công đánh Pháp giải phóng dân tộc” để loại bỏ hoàn toàn các đảng phái chính trị khác nhằm thu tóm độc tài. Và cũng là để tìm đồng minh công nhận sau khi không được các nước công nhận khi cướp chính quyền một cách trái phép đối với chính quyền ông Trần Trọng Kim. Tôi xin chứng minh những luận điểm đó sau đây.

1. Đầu tiên, chúng ta cần nhớ lại trong phần 12 tôi đã chứng minh việc ông Hồ lúc đầu không có ý định “chống Pháp”, trái lại ông ta và đảng cộng sản còn muốn kết thân với Pháp để được công nhận chính phủ bất hợp pháp sau khi cướp công của chính phủ hợp hiến đã được Pháp và Nhật đồng ý trao trả độc lập của ông Trần Trọng Kim. Cuộc chiến sau này chỉ có ý nghĩa khi Pháp đã không còn là Pháp cộng sản mà chính là Pháp dân chủ. Chính phủ Pháp dân chủ không chấp nhận ông Hồ vì phát hiện ra ông Hồ là cộng sản. Trong thế đường cùng không ai thừa nhận, chỉ còn cách theo Liên Xô, Trung cộng để gây chiến với Pháp mới được “đồng minh” này thừa nhận. Và cũng để tiếp tay cho công cuộc thu tóm Việt Nam dần dần vào tay Trung cộng (phần 9 và phần 10 tôi đã chứng minh). Vậy thì thực chất cuộc chiến 9 năm là không cần thiết nếu ông Hồ biết

chấp nhận đa nguyên, đa đảng, dân chủ về hệ thống chính trị. Chính người Pháp ủng hộ một chính phủ dân chủ ở Việt Nam sau 1945.

2. Thứ hai, cuộc chiến được hiểu là không cần thiết vì mục đích chúng ta là “Giải phóng dân tộc” nhưng thực chất của cuộc giải phóng dân tộc lại bị lợi dụng bởi việc tuyên truyền cho chủ nghĩa cộng sản tại Việt Nam. Nhiệm vụ chống Pháp được hiểu chính là việc hoàn thành nhiệm vụ được Liên Xô, Trung cộng và Quốc Tế Cộng sản giao phó. Bằng chứng là ngay sau khi kết thúc trận chiến tại Điện Biên Phủ năm 1954, trong cuộc họp mừng chiến thắng, chính ông Hồ Chí Minh đã tuyên bố trước hội nghị “Nhận chỉ thị của Quốc Tế Cộng sản giải quyết vấn đề cách mạng ở nước ta, tôi đã hoàn thành nhiệm vụ..”. Và nó đã được chính nhà nước Việt Nam công bố ra. Bạn đọc có thể tìm thấy lời tuyên bố này tại website của Mặt Trận tổ quốc Việt Nam (đại diện cho đảng cộng sản) tại link sau: <http://www.mattran.org.vn/home/gioithieumt/TLLS001.html> Tại sao lại là “hoàn thành chỉ thị của quốc tế cộng sản” mà không phải là “hoàn thành giải phóng dân tộc, dân chủ cho nhân dân”? Đó chính là việc ham hố quyền lực của ông Hồ bằng việc làm tay sai cho chủ nghĩa cộng sản nhằm chống lại hệ thống dân chủ đang phát triển sau chiến tranh thế giới lần 2.

3. Thứ ba, trên thực tế Liên Xô và Trung cộng rất muốn Việt Minh chống Pháp. Liên Xô có mục đích của họ đó là cộng sản hóa Việt Nam, còn Trung cộng thì muốn cộng sản hóa và Hán hóa nước ta. Để minh chứng cho điều này tôi xin được phép trích đoạn văn trong cuốn sách “Đường dài xã hội chủ nghĩa” viết bởi N. Badasov – một nhà nghiên cứu lịch sử tại Liên Xô – đảng viên đảng cộng sản Liên Xô (Đã được giới thiệu ở phần 12): *“Chúng ta phải ngăn chặn làm sóng tư bản hóa tại Đông Nam Á Châu mà căn bản bắt đầu từ Việt Nam. Chúng ta có một đồng chí tốt và rất trung thành với chúng ta như Nguyễn Ái Quốc. Chúng ta cần phải giúp họ khẳng định ý chí đấu tranh với người Pháp. Tại Việt Nam không cho phép tư bản tồn tại, chỉ có một chủ nghĩa duy nhất là chủ nghĩa vô sản”*

Đoạn trích trong trang 246 đã cho thấy người Liên Xô rất mong muốn ông Hồ và đảng cộng sản làm nhiệm vụ chống lại tư bản hay nói cách khác là chống lại dân chủ để phát tán chế độ cộng sản. Vậy thì cuộc chiến với Pháp đâu phải là cuộc chiến “giải phóng dân tộc” như đảng cộng sản và ông Hồ rao giảng? Nó chỉ là cuộc chiến tranh được khởi xướng bởi sự hiểu chiến của cộng sản Liên Xô.

4. Thứ 4, Trung cộng coi cuộc chiến với người Pháp sẽ giúp họ lấy lại được đất đai mà họ đã xâm lấn bất hợp pháp tại Việt Nam đã bị người Pháp phát hiện, lấy lại cho Việt Nam thông qua hiệp ước Pháp-Thanh. Đây là một trong những lý do mà người Pháp dân chủ cũng là “kẻ thù” trong chiến lược bành trướng, chiếm đất Việt Nam của Trung cộng. Vì vậy họ cần Việt Minh-Cộng Sản thân Trung cộng chiến đấu với Pháp, chiến thắng hay thất bại của Việt Minh không quan trọng bằng việc Trung cộng sẽ chiếm lại được phần đất xâm lấn Việt Nam. Bằng chứng là trong cuốn sách của tác giả Hà Cẩn với tiêu đề “Mao Chủ tịch của tôi” được tôi giới thiệu ở Phần 9 đề cập đến vấn đề này như sau tại trang 157: *“Người Pháp đã giúp An Nam chiếm đất đai của Trung Hoa.*

Việt Minh là đồng minh của Trung Hoa. Trung Hoa đã độc lập, Việt Minh chiến tranh với Người Pháp sẽ giúp Trung Hoa đòi lại những phần đất này...”

Thực chất thì Việt Nam của chúng ta đâu có chiếm đất của Trung cộng. Người Pháp chỉ muốn bảo vệ quyền lợi hợp pháp về lãnh thổ Việt nam qua hiệp ước Pháp-Thanh. Trung cộng rất muốn Việt Minh chống Pháp để có được đồng minh lấy cắp đất nước ta để dâng hơn.

Đến đây chúng ta nhận ra một điều là: Người Pháp tuy đô hộ nước ta nhưng không lấy một tấc đất của Việt Nam, ngược lại họ đã giúp Việt Nam giữ đất giống như Pháp làm với Thái và Campuchia, Lào. Còn ngược lại người cộng sản luôn tự xưng là “Kháng chiến chống Pháp, giải phóng dân tộc” lại là kẻ tiếp tay cho Trung cộng ăn cắp đất đai của chúng ta. Đây là một hành động cho thấy bản chất bán nước, làm gián điệp cho Trung cộng của ông Hồ mà tôi đã chứng minh ở phần 9, phần 10.

5. Thứ 5, để khẳng định thêm cho cuộc chiến với Pháp chỉ đơn thuần là cuộc chiến ý thức hệ và cộng sản Việt Nam chỉ là một hệ thống tay sai cho Cộng sản Quốc tế, chúng ta nhận thấy trong cuộc chiến tại Điện Biên Phủ, chính tướng Vi Quốc Thanh của Trung cộng tham gia chỉ huy các trận đánh đó. Để minh chứng cho việc Vi Quốc Thanh tham gia chiến tranh với Pháp tôi xin gửi tới bạn đọc bằng chứng được chính quyền cộng sản công bố. Ví dụ như trong bài viết về Vi Quốc Thanh trên website của sở Khoa học và công nghệ tỉnh Nghệ An:

“Mối quan hệ tốt đẹp giữa Bác Hồ với Vi Quốc Thanh được thiết lập từ hồi kháng chiến chống Pháp đầu những năm 50 của thế kỷ XX - khi mà Vi Quốc Thanh sang làm Trưởng đoàn Cố vấn quân sự Trung Quốc tại Việt Nam theo sự phân công của Đảng và Nhà nước Trung Quốc.”

(Link bài viết:

http://www.ngheandost.gov.vn/JournalDetail/ar1367_Gia_dinh_Vi_Quoc_Thanh_voi_ba_lan_sinh_nhat_Bac_Ho_o_Quang_Tay,_Trung_Quoc.aspx).

Trưởng Chinh, Hồ Chí Minh và cố vấn Trung cộng

Ngoài Liên Xô và Trung cộng thì bằng chứng về một cuộc chiến có sự tham gia con người của các đảng cộng sản khác cũng cho thấy tính chất “Quốc tế Cộng sản hóa” cho cuộc chiến với Pháp. Sau đây là bài viết “Những chiến binh quốc tế trong lực lượng Việt Minh” về một người Mã Lai từng tham chiến cho Việt Minh theo chỉ đạo của cộng sản quốc tế: “Ông Chan Mun Boy với giọng chậm rãi, chân chất như người miền Tây thực thụ kể câu chuyện đời ông: “Tôi sinh ra tại bang Singapore thuộc liên bang Malaysia vào năm 1925. Năm 1945 tức năm 20 tuổi, tôi được vinh dự kết nạp vào Đảng Cộng sản Malaysia. Khi ấy phong trào cộng sản đang lan rộng khắp Đông Nam Á và cũng bị thực dân đế quốc đàn áp dữ dội. Với tinh thần cộng sản quốc tế, năm 1947 tôi được Đảng Cộng sản Malaysia giao một nhiệm vụ quan trọng: tham gia cùng các cán bộ cách mạng VN ở hải ngoại đưa năm chiếc thuyền chở 150 tấn vũ khí, quân trang, quân dụng vượt eo biển Malacca cập bến tại căn cứ Mai Ruyệt (Thái Lan) viện trợ cho nhân dân VN tiến hành kháng chiến chống Pháp... Là một “chiến binh quốc tế”, Chan Mun Boy không từ nan bất cứ một nhiệm vụ gì... Khi mới đặt chân lên bờ kênh Vĩnh Tế, Hà Tiên, có ai đó reo lên: “Về tới VN rồi!”, nhưng niềm vui chẳng được bao lâu. Ngay khi đặt chân lên biên giới, chúng tôi lại phải tiếp tục chiến đấu ngay vì bị tàu sắt và máy bay Pháp tập kích liên tục, nhờ có bộ đội chủ lực Hà Tiên hay tin kéo ra ứng cứu nên cả tiểu đoàn được đưa về tập kết an toàn...”

(bài viết được đăng trên website của diễn đàn quân sự Việt Nam cộng sản:

<http://www.vnmilitaryhistory.net/index.php?topic=457.10>).

6. Thứ 6, thực chất người Pháp sau khi chiến tranh thế giới lần hai bị kiệt quệ và họ không muốn chiến đấu tại Việt Nam nữa. Cùng với xu thế trao trả thuộc địa mà Mỹ dẫn đầu, người Pháp không có chủ trương đồ hộ Việt Nam, người Pháp đã thừa nhận việc này qua đoạn văn của tác giả đảng viên đảng cộng sản Pháp - D. Olivier “*Chính phủ Pháp với sự thất bại của đảng cộng sản Pháp không muốn có chiến tranh tại Đông Dương nhưng họ phạm sai lầm là không công nhận chủ nghĩa cộng sản ở những nước này.*” (trích trang 90 cuốn “Đông Dương và người Pháp” – xuất bản năm 1987).

Chúng ta nhận thấy 2 điều ở đây, người Cộng sản – tác giả cuốn sách thừa nhận chính phủ Pháp không muốn chiến tranh. Điều này minh chứng cho lập luận của tôi về cuộc chiến với Pháp là cuộc chiến quá vô nghĩa của đảng cộng sản là hoàn toàn đúng khi bản thân người khác chiến tuyến không muốn chiến tranh. Còn điều thứ hai tác giả này nói đến việc không công nhận cộng sản là sai lầm chỉ đơn thuần là cái nhìn hết sức bình thường của người cộng sản – họ muốn được nắm quyền.

7. Thứ 7, chính người cộng sản Việt Nam cũng thừa nhận người Pháp sau chiến tranh không còn khả năng nắm quyền. Họ đã chỉ đích danh người Nhật là kẻ thù. Nhưng thực chất thì Nhật lại trao trả độc lập cho chính quyền Trần Trọng Kim và sau đó thì đầu hàng đồng minh (phần 12)

Người cộng sản đã thừa nhận điều này như trên trang web lịch sử Việt Nam của đảng cộng sản viết: “*Trong đêm 9-3, quân Nhật đồng loạt nổ súng và căn bản nhanh chóng đè bẹp sự kháng cự của đối phương. Đến chiều ngày 10-3 thì quân Pháp đầu hàng, phát xít Nhật làm chủ các vùng đô thị lớn như Hà Nội, Hải Phòng, Huế, Sài Gòn và nhiều tỉnh lỵ... Những đơn vị quân Pháp còn cố thủ ở Cà Mau, Biển Hồ (Campuchia), một số vùng ở Bắc Đông Dương, cũng lần lượt bị thất thủ, chỉ còn một số tàn quân chạy qua biên giới Việt Trung. Với sự kiện này, lực lượng quân sự Pháp hoàn toàn tan rã, bộ máy thống trị của thực dân Pháp đầu hàng, bị cầm tù hoặc đang tâm làm tay sai cho phát xít Nhật. Trên thực tế toàn bộ Đông Dương đã trở thành thuộc địa của phát xít Nhật.*”

Đây là links bài viết: http://www.lichsvietnam.vn/home.php?option=com_content&task=view&id=269&Itemid=33).

Kết luận: Bằng các chứng cứ thực tế, khách quan và được thừa nhận bởi chính những người cộng sản chúng ta thấy cuộc chiến với người Pháp là không cần thiết. Ông Hồ và đảng cộng sản chỉ muốn thông qua nó thiết lập để chế độ tại Việt Nam một cách hợp pháp và cũng là thực hiện âm mưu Hán hóa, giúp Trung cộng dễ dàng thôn tính Việt Nam dần dần. Cuộc chiến này cũng để lại những hậu quả nặng nề về cả con người lẫn vật chất mà cho đến nay chúng ta vẫn đang chịu hậu quả.

B. Nội Chiến Phi Nghĩa:

Ngoài cuộc chiến không cần thiết với người Pháp thì tội ác chiến tranh của ông Hồ và đảng cộng sản còn được thể hiện qua cuộc chiến tranh phi nghĩa với miền Nam – Việt Nam cộng Hòa. Bài viết số 3 tôi đã sơ lược về lý do bán Hoàng Sa- Trường Sa cho Trung cộng để tiến chiếm miền Nam dưới Mỹ từ “giải phóng”. Trong khuôn khổ bài này chúng ta cần tìm hiểu sâu thêm sự phi nghĩa của nó để thấy đây là một cuộc chiến tranh “nướng dân” của đảng cộng sản và ông Hồ.

Cuộc chiến này còn gây hậu quả sâu nặng hơn đối với dân tộc ta hơn cả cuộc chiến với người Pháp. Cuộc chiến là nguyên nhân mất Hoàng Sa – Trường Sa (như đã chứng minh phần 2 và phần 3) thông qua công hàm bán nước lầy vủ khí mà ông Hồ Chí Minh và ông Phạm Văn Đồng thực hiện. Chỉ xin nhắc lại những con số của cuộc chiến này cũng khiến chúng ta phải kinh hoàng về tội ác của ông Hồ và đảng cộng sản Việt Nam. Thông tin trên wiki (Link: http://vi.wikipedia.org/wiki/Chi%E1%BA%BFn_tranh_Vi%E1%BB%87t_Nam): "*Tùy theo nguồn, số người Việt Nam bị thiệt mạng trong chiến tranh Việt Nam là từ 3 đến 5 triệu, hàng triệu người khác tàn tật và bị thương. Một nửa diện tích rừng của Việt Nam bị phá hủy...*" (Xin xem thêm phần 4).

Vấn đề ở đây là chúng ta cần chứng minh sự phi nghĩa của cuộc chiến được mệnh danh giải phóng dân tộc này để chứng tỏ ông Hồ chí Minh và đảng cộng sản chính là tội phạm chiến tranh. Để chứng minh luận điểm này tôi xin trình bày các dẫn chứng sau đây:

- Đầu tiên, nếu bạn đọc vui lòng xem lại phần 4 của loạt bài “Những sự thật không thể chối bỏ” sẽ thấy được những lý do phi nghĩa của cuộc chiến đó là VNDCCH là nước kém phát triển kinh tế, văn hóa, chính trị hơn rất nhiều so với VNCH thì không thể có một cuộc giải phóng ngược được. Đây là lý do đầu tiên cho thấy thực chất đây là một cuộc chiến phi nghĩa của những kẻ tham lam quyền lực và hiếu chiến cho đến khi “Đốt cháy hết cả dải Trường Sơn”.
- Thứ hai, cuộc chiến với Mỹ cũng sẽ giúp cho Việt Nam suy yếu theo mong muốn của Trung cộng để thực hiện việc triệt tiêu nội lực dân tộc. Điều này có lợi cho Trung cộng để họ lấy Hoàng Sa - Trường Sa thông qua bán vũ khí và cũng làm cho nhân dân Việt điêu linh “Đánh Mỹ đến người Việt Nam cuối cùng” mà tôi đã chứng minh ở phần 10.
- Thứ ba, sau khi kết thúc chiến tranh Việt nam, ông Lê Duẩn đã từng tuyên bố: “Ta đánh Miền Nam là Đánh cho Liên Xô, cho Trung Quốc...”. Tại sao cuộc chiến mang danh là “Giải Phóng dân tộc” lại là đánh cho nước khác? Đó chính là bằng chứng minh chứng cho sự phi nghĩa của cuộc chiến đem lại đau thương cho dân tộc. Nó chỉ là cuộc chiến cho ý thức hệ cộng sản hay nói cách khác cộng sản Việt Nam chính là lính đánh thuê cho cộng sản quốc tế.
- Thứ 4, để chứng minh cho tính chất cuộc chiến này là một cuộc chiến ý thức hệ chứ không phải là cuộc chiến giải phóng dân tộc như ông Hồ và đảng cộng sản lợi dụng để nhuộm đỏ Việt Nam chúng ta cần thấy sự tham gia của các nước cộng sản trong cuộc chiến này:
 - Ngoài việc người Liên Xô tham gia vào cuộc chiến này mà chúng ta không cần nói đến nữa vì quá nhiều người biết thì cũng xin nêu thêm hai bằng chứng về sự xuất hiện của quân Trung cộng và quân Triều Tiên tham gia trực tiếp chiến đấu tại Việt Nam cho cộng sản.
 - Lực lượng Triều Tiên (Bắc Hàn) tham gia lực lượng cộng sản Việt Nam chiến đấu đã được thừa nhận thông qua bài viết trên Vnexpress (trong hệ thống truyền thông của đảng cộng sản Việt Nam) với links sau: <http://vnexpress.net/gl/xa-hoi/2012/08/nghia-trang-liet-si-trieu-tien-o-bac-giang/>. Bài

viết có tiêu đề “Nghĩa trang liệt sĩ Triều Tiên ở Bắc Giang” có đoạn: “*Thiếu tướng Phan Khắc Hy, Chính ủy Bộ Tư lệnh Không quân trong thời gian đó cho biết, được sự đồng ý của Chính phủ Việt Nam, năm 1966, Đoàn Không quân chiến đấu CHDCND Triều Tiên với gần 150 người sang Việt Nam. Đoàn được giao cho Trung đoàn 923 (đóng tại Kép, Lạng Giang, Bắc Giang) quản lý. Toàn bộ máy bay, lương thực, thuốc men... do quân đội Việt Nam cung cấp.*

Trong số quân nhân Triều Tiên, 24 người được giao máy bay chiến đấu (14 người được giao máy bay MIG 17B, 10 người được giao MIG 17C). 113 người thực hiện nhiệm vụ tham mưu, chính trị, hậu cần dưới sự chỉ huy của thượng tá Kim Chang Xon.”.

Thiếu tướng Phan Khắc Hy (ngồi hàng đầu, thứ tư từ phải sang) là chính ủy Bộ tư lệnh không quân. Hai bên tướng Hy là đoàn trưởng và đoàn phó đoàn không quân CHDCND Triều Tiên.

- Ngoài ra còn có bằng chứng sau đây cho thấy sự xuất hiện của quân Trung cộng trực tiếp tham chiến tại Việt Nam. Trên tờ nhật báo tại Hongkong đăng theo Reuter (tờ báo uy tín) có viết về sự xuất hiện của 320.000 quân Trung cộng tại Việt Nam chiến đấu cho chủ nghĩa cộng sản:

Thêm vào đó, theo sử gia Chen Jian, tác giả quyển “Mao’s China and the Cold War”, vào năm 1965, Bắc Kinh đã gửi 320,000 quân sang tham chiến tại VN. Nhà văn Vũ Thư Hiên, trong quyển “Đêm Giữa Ban Ngày” trong trang 229 đã trích dẫn một đoạn từ cuốn “Giọt Mưa Trong Biển Cả” của ông Hoàng Văn Hoan (tr.345) về “sự kiện Hoa quân nhập Việt”: “*Từ năm 1965 đến năm 1970, theo yêu cầu của Hồ Chủ tịch và Trung ương Đảng Lao Động Việt Nam, Mao Chủ tịch và Trung ương Đảng Cộng Sản Trung Quốc đã phái hơn ba mươi vạn bộ đội vào Việt Nam*”.

Qua những bằng chứng về sự tham gia của Trung cộng, Bắc Hàn cùng với sự hiện diện của quân Liên Xô cho thấy cuộc chiến của đảng cộng sản phát động thực chất là cuộc chiến tranh nhuộm đỏ Việt Nam của chủ nghĩa cộng sản. Lý do “Giải

phóng dân tộc” chỉ là nguy biện.

Có thể nhiều người sẽ cho rằng VNCH có sự hậu thuẫn của Mỹ và đồng Minh tham chiến cũng là sự quốc tế hóa chiến tranh. Nhưng phải nên nhớ chính VNDCH là kẻ chủ động gây chiến (đã chứng minh ở phần 4) và VNCH chỉ ở thế bị động.

- Thứ năm, chính đảng cộng sản Việt Nam cũng đã thừa nhận việc Mỹ hoàn toàn không có khả năng can thiệp trực tiếp vào Việt Nam sau khi chiến tranh Triều Tiên kết thúc. Tại sao VNDCH lại phải bán HS-TS cho Trung cộng (1958) để gây chiến? Vì đó thực chất là một cuộc chiến phi nghĩa gây đau thương cho dân tộc. Bằng chứng cho thấy đảng cộng sản công nhận trước 1965 thì Mỹ không có khả năng trực tiếp can thiệp quân sự vào Việt Nam được thể hiện Trong cuốn “Sự thật về quan hệ Việt Nam - Trung Quốc trong 30 năm qua” (NXB Sự thật - Cơ quan của Mặt trận Tổ quốc Việt Nam) có viết: “*Sự thật là sau cuộc chiến tranh Triều Tiên, Mỹ không có khả năng can thiệp quân sự trực tiếp vào Đông Dương*” (link: http://sachhiem.net/LICHSU/NXB_ST/NXBSuThat_2.php)

Thực chất Mỹ chỉ vào Việt Nam sau khi cộng sản đã khai chiến và họ vào với mục đích bảo vệ quyền độc lập của VNCH đang tiến hành dân chủ hóa. Và chúng ta cũng thấy rằng dù đảng cộng sản rêu rao “Mỹ xâm lược” Việt Nam nhưng chúng ta đâu có thấy Mỹ lấy 1 tấc đất, một hòn đảo, hay một cái mỏ Boxit nào như Trung cộng đang làm? Đó là minh chứng cho sự nguy biện của đảng cộng sản cho sự hiếu chiến của mình.

- Thứ sáu, chúng ta quay trở lại phần 6 tôi đề cập đến 2 bức thư mà Hồ Chí Minh gửi Stalin để xin chỉ thị về CCRĐ và xin vũ khí. Hai bức thư được viết năm 1952 (đã post bản in và link kiểm chứng). Vấn đề được đặt ra khi là năm 1952 không có cuộc chiến nào lớn với Pháp và tại sao tôi khẳng định việc xin vũ khí này lại liên quan đến cuộc chiến sau này với VNCH thì xin được trình bày như sau:

Đầu tiên chúng ta đều biết rằng thời điểm 1952, Việt Minh chỉ đối đầu với Pháp tuy nhiên không có những cuộc chiến lớn xảy ra nhưng việc yêu cầu Liên Xô cấp vũ khí đơn thuần chỉ là để phục vụ cuộc chiến Việt – Pháp.

Nhưng phát hiện từ một tài liệu của Liên Xô đã chứng minh sự kiện xin vũ khí của ông Hồ không đơn giản chỉ là để đánh nhau với Pháp mà còn là chuẩn bị cho tình huống đánh nhau với Mỹ. Như chúng ta đã biết việc Trung cộng mong muốn có cuộc chiến Việt – Pháp nhằm triệt tiêu nội lực dân tộc (phần 10) và lấy lại đất người Pháp dành cho Việt Nam (xem mục A). Nhưng ở phần 10 chúng ta cũng đã thấy Trung cộng không dám chắc về một cuộc chiến mà chiến thắng hoàn toàn thuộc về Việt Minh nên họ đã chuẩn bị cho một cuộc chiến khác nếu Mỹ nhảy vào Việt Nam. Tài liệu của Liên Xô đăng trong cuốn sách có tên “Một bước đi lớn” – xuất bản năm 1999 bởi nhóm tác giả đã từng hoạt động tại KGB bởi nhà xuất bản quân đội Liên Bang Nga nói về hoạt động tình báo của Liên Xô có đoạn trang 126: *“Khả năng rất lớn là Mỹ sẽ có vai trò quan trọng trong việc thiết lập hòa bình ở Đông Nam Á trong đó có Việt Nam. Trung quốc cũng hiểu điều này. Chính vì thế Liên Xô phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất là chủ nghĩa tư bản ngự trị tại nơi mà Liên Xô đang mong muốn xây dựng chủ nghĩa Xã hội...”* Như vậy thời điểm mà ông Hồ viết thư xin vũ khí 1952 thì Liên Xô đã tiên đoán Mỹ có khả năng phải can thiệp vào Việt Nam. Và cuốn sách cũng nói lên sự kiện liên quan đến hai bức thư xin vũ khí của ông Hồ: *“Đồng Chí Stalin đã thông tin cho Việt Minh thông qua bộ ngoại giao Liên Xô để Việt Minh có đề xuất trong việc chuẩn bị tinh thần chiến đấu lâu dài và công việc chuẩn bị cho Cải cách ruộng đất...”* (Trích trang 129).

Như vậy qua hai dẫn chứng cho thấy Liên Xô đã chỉ đạo cho ông Hồ phải chuẩn bị ngăn cản Mỹ bằng mọi cách nếu sau này xảy ra, và việc ông Hồ xin vũ khí cũng nằm trong kế hoạch đó. Và qua đây cho thấy sự hiểu chiến của phe cộng sản thông qua sự thể hiện của ông Hồ và đảng cộng sản để triệt tiêu ý thức hệ đối lập mà ý thức hệ đó lại là ý thức hệ tự do, dân chủ và nhân bản.

- Thứ bảy, thật ra, sau Hiệp Ước Genève ngày 20-07-54, Việt Nam Cộng Hòa đã được hưởng vài năm thanh bình thịnh trị. Cuộc chiến chỉ bắt đầu tái phát với một quy mô khá rộng lớn vào ngày tỉnh Phước Thành (cũ) bị quân đội cộng sản tấn công với sự hy sinh của vị Thiếu tá Tỉnh trưởng và căn cứ Trảng Sụp của Trung đoàn 32, thuộc Sư đoàn 21 Bộ Binh bị VC tấn công vào đêm 25-01-60 với sự hy sinh của hơn 20 quân nhân VNCH và sự thất thoát trên 1,000 vũ khí (trích Phạm Văn Liễu, Trả Ta Sông Núi (Hồi ký I), Văn Hóa, Houston, Texas 2002, tr. 349, 351. (“Năm 1959, sư đoàn (SD) khinh chiến 13, đóng tại Bến Kéo, Tây Ninh và SD 11 đóng ở Hậu Giang được sáp nhập thành SD 21 dã chiến. Trung đoàn (TrĐ) 39 của SD 13 cũ sáp nhập vào TrĐ 32 của SD 11 thành TrĐ 32 của SD 21 tân lập”).

Chính vì vậy ta có thể tạm gọi cuộc nội chiến đó là “Cuộc Chiến 1955-1975” mà không là “Cuộc Chiến 1960-1975”? Sau Hiệp Ước Genève, Việt Minh tiếp tục cuộc chiến một cách âm thầm bằng cách chôn dấu vũ khí, đạn dược và gài cán bộ, cán binh lại Miền Nam để làm thời tiếp tục cuộc chiến. Theo ước tính của Hoa-kỳ và Chính Phủ Quốc gia, có khoảng từ 5,000 đến 10,000 người được huấn luyện và cài lại Miền Nam với tư cách cán bộ (trích trong cuốn sách của CIA và chính phủ Mỹ thuộc loại mật: The Pentagon Papers, Gravel Edition, Volume 1, Chapter 5, “Origins of the Insurgency in South Vietnam, 1954-1960”, Beacon Press, Boston, 1971, tr. 242-269). Nhưng theo một tài liệu do đảng cộng sản ấn hành, Việt Minh đã để lại Miền Nam 60,000 đảng viên (trích trong Tổng Kết Cuộc Kháng Chống Thực Dân Pháp, Thắng Lợi và Bài Học, Hà Nội, 1996): *“Cán bộ và đảng viên được đặt dưới quyền lãnh đạo của đồng chí Lê Duẩn, Bí thư Xứ Ủy Nam Bộ. Vào ngày cuối cùng của thời hạn tập kết ở Cà Mau, sau khi chúng ta đánh lừa địch bằng cách giả bộ lên tàu tập kết, đồng chí Lê Duẩn đã tìm cách rời khỏi tàu vào lúc nửa đêm để ở lại”*.

Như vậy, rõ ràng Miền Bắc đã chuẩn bị tấn công Miền Nam ngay khi Hiệp Ước Genève chưa kịp ráo mực, chứ không phải vì Miền Nam không chấp nhận tổng tuyển cử vào năm 1956 hoặc vì có sự hiện diện của quân đội Hoa Kỳ tại Miền Nam mà đảng cộng sản luôn tìm cách tuyên truyền mị dân.

- Thứ 8, trong bộ môn lịch sử chương trình lớp 12, đảng cộng sản Việt Nam tuyên truyền: “Mặt trận Giải phóng Miền Nam” thành lập ngày 20/12/1960 với mục tiêu “đấu tranh chống quân xâm lược Mỹ và chính quyền tay sai, nhằm giải phóng miền Nam, thống nhất đất nước”. Nhưng thực chất thì sao? Năm 1961 khi ông Ngô Đình Diệm ký Hiệp ước quân sự với Mỹ, thì miền Nam lúc đó chỉ có các cố vấn Mỹ và một ít quân mang tính yểm trợ (US Support Troopes) với nhiệm vụ chính là xây dựng phi trường, cầu cống, đường sá...

Mỹ chỉ bắt đầu đưa quân vào miền Nam từ năm 1965, sau khi ông Ngô Đình Diệm qua đời do cương quyết từ chối không cho Mỹ trực tiếp can thiệp quân sự. Điều này ai cũng biết cả. Quân Mỹ thực sự đổ quân vào miền Nam sau sự kiện vịnh Bắc Bộ năm 1964 và để giúp VNCH chống lại cuộc chiến đang ngày càng leo thang của cộng sản ở miền Nam. Cho đến năm 1964 cả về quân số và trang bị quân sự của VNCH không thể bằng VNDCCH (xin xem lại phần 3 tôi đã chứng minh). Vậy thì vào thời điểm 20/12/1960, làm gì có bóng dáng lính Mỹ nào ở Miền Nam, làm gì đã có ai xâm lược mà chống? Đảng cộng sản phải chống ai, chống cái gì vào năm 1960? Chính sự mâu thuẫn trong lời nói của cộng sản cũng cho ta thấy bản chất nói dối, lật lọng trong việc kích động chiến tranh phi nghĩa tại Việt Nam.

- Thứ 9, sau khi đọc bài của tác giả Truyền Tấn, tôi lập tức đọc và tìm hiểu cuốn sách “MAO: The Unknown Story”. Sách được phát hành năm 2005 do hai nhà xuất bản Anchor Books và Random House của tác giả Jung Chang và Jon Halliday. Như lời tác giả Truyền Tấn đã viết về Jung Chang là một hồng vệ binh của Trung cộng, tôi không cần giới thiệu lại (xem lại bài viết của tác giả Truyền Tấn tại links: <http://danlambaovn.blogspot.com/2012/07/ong-gop-them-su-that-cho-bai-viet-nhung.html#.UCICfYRZNWs>). Xin phép được trích lại đoạn trong cuốn sách trang 470 mà tác giả Truyền Tấn đã trích: *“Có một nơi gần Trung Quốc, nơi đã có người Mỹ, đó là Việt Nam. Cuối năm 1963, miền Nam Việt Nam có khoảng 15,000 cố vấn quân sự Mỹ. Kế hoạch của Mao là tạo tình huống làm cho Mỹ phải gửi thêm quân đội vào miền Nam, ngay cả có thể xâm chiếm miền Bắc giáp giới với Trung quốc. Được như vậy, nếu Mỹ oanh kích những căn cứ nguyên tử của ông ta, bộ binh Trung quốc sẽ tràn vào Việt Nam và bao trùm quân Mỹ như đã xảy ra ở chiến tranh Triều Tiên. Để thực hiện kế hoạch này, năm 1964 Mao thúc ép CSVN đẩy mạnh chiến tranh Đông Dương. Mao huấn thị Bắc Việt tránh đụng độ lớn, và cào xới khắp diện địa... biến thành cuộc chiến rộng lớn là tốt nhất. Mao bảo Bắc Việt phải đưa thêm Bộ Đội vào miền Nam, và đừng sợ sự can thiệp của Mỹ. Ông ta nói, cùng lắm là như chiến tranh Triều Tiên. Bộ đội Trung Cộng đã sẵn sàng. Nếu Mỹ tấn công Bắc Việt, Bộ Đội Trung Cộng sẽ tràn qua ngay, họ đang muốn có chiến tranh.”*

Chỉ cần đọc những phần in đậm bạn đọc sẽ thấy 2 điều chính Mao chỉ huy ông Hồ đưa quân gây chiến với Miền Nam và trên thực tế dẫn chứng thứ 4 của tôi ở trên đã chứng minh Mao đã đưa quân vào Việt Nam chiến đấu cho thấy: Hồ Chí Minh đã được lệnh của Mao đem quân gây chiến với miền Nam. Ai gây chiến bạn đọc cũng rõ rồi.

Kết luận: Qua những bằng chứng trên cho ta thấy thực chất của cuộc chiến Việt Nam là cuộc nội chiến phi nghĩa và huynh đệ tương tàn mà ông Hồ và đảng cộng sản gây nên cho dân tộc ta.

Kết luận chung:

Có thể nhận thấy cuộc chiến với Pháp và sau này là cuộc nội chiến Bắc Nam đều là không cần thiết và phi nghĩa. Đảng cộng sản Việt Nam thực hiện điều này chỉ nhằm củng cố quyền lực đỏ, gia tăng độc tài, âm mưu hán hóa và thực hiện làm chư hầu cho Trung cộng, Liên Xô.

Chính vì hai cuộc chiến tranh phi nghĩa này mà hiện nay chúng ta đang chịu hậu quả tai hại. Nếu Miền Bắc lo tái thiết với ba tỷ USD do Mỹ viện trợ và thực thi lời dạy bảo của Cụ Phan: “Khai dân trí, chấn dân khí, hậu dân sinh”, để yên cho Miền Nam thực hiện những điều tương tự và nếu hai Miền cùng tranh nhau tạo phúc lợi cho người dân của mình, đua nhau làm cho dân mình được cơm ngon, áo đẹp, để đi lần đến thực tâm hòa giải và thống nhất đất nước trong hòa bình như Tây Đức và Đông Đức thì cuộc chiến 1955-1975 có xảy ra để giết hại trên 4 triệu người Việt và biến Việt Nam thành một trong những nước trên thế giới hay không? Thảm cảnh thuyền nhân trốn chạy chế độ cộng sản bạo tàn với trên nửa triệu người vùi thân xác nơi lòng biển cả có xảy ra hay không? Việt Nam có bị mất đất, mất đảo, mất biển cho Trung cộng hay không? Việt Nam có bị Trung

cộng khố chế và công khai trấn áp như ngày hôm nay hay không? Thiếu nữ và trẻ thơ Việt Nam có bị xuất cảng làm nô lệ tình dục cho ngoại bang hay không? Công nhân Việt Nam có lâm vào cảnh “đem con bỏ chợ” như ở Samoa, Mã Lai và các xứ khác hay không? Dân nghèo có phải đi bán máu để mua thức ăn hay không? Mafia đồ có cấu kết với bọn đầu tư ngoại quốc để đàn áp công nhân Việt Nam ngay trên đất Việt hay không?
...

Thuyền nhân - Boat People

Trẻ em lao động bê đá ở Đồng Văn – Hà Giang

Người Việt Nam xin đi lao động tại Đại sứ quán Hàn Quốc

Một chuỗi những câu hỏi xót lòng ấy đã được trả lời bằng những hành động mà đảng cộng sản Việt Nam, ông Hồ Chí Minh đã và đang gây ra cho dân tộc Việt Nam. Họ là những tên tội phạm chiến tranh thật sự và đúng như cụ Nguyễn Trãi đã nói “Nướng dân đen trên ngọn lửa hung tàn”.

Hoàn thiện và chỉnh sửa: 05/08/2012

Đặng Chí Hùng
danlambaovn.blogspot.com